

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. beata Virgo semper habuerit propositum Virginitatis seruendæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

insistere tam mulieres quam viros (quia secundum carnis originem, cultus Dei propagabatur antequam ex illo populo Christus nasceretur) mater Dei non creditur antequam desponsaretur Ioseph. absolute virginitatem vouisse: sed licet eam in desiderio habuerit: super hoc tamen voluntatem suam diuino commisit arbitrio. Postmodum vero accepto sponso, secundum quod mores illius temperis exigebant simul cum eo votum virginittatis emisit.

Ad primum ergo dicendum, quod quia videbatur esse lege prohibitum, non dare operam ad relinquendum semen super terram, ideo non simpliciter virginitatem vouit Dei genitrix: sed sub conditione si Deo placeret. Postquam autem innotuit hoc esse Deo acceptum, absolute vouit, antequam ab Angelo annuntiaretur.

Ad secundum dicendum, quod sicut gratia plenitudo perfecte quidem fuit in Christo, & tamen aliqua eius inchoatio præcessit in matre: ita etiam obseruatio consiliorum, quæ per gratiam Dei fit, perfecte quidem incipit in Christo, sed aliquo modo fuit inchoata in Virgine matre eius.

Ad tertium dicendum, quod verbum illud Apostoli est intelligendum de illis, qui absolute castitatem vouent. Quod quidem mater Dei non fecit antequam Ioseph desponsaretur: sed post desponsationem ex communi voluntate, simul cum sponso suo votum virginittatis emisit.

COMMENTARIUS.

DVo respondet D. Thom. Primum affirmat Deiparam virginittatem vouisse, quia modus operandi ex voto perfectior est: deinde explicat, quo tempore hoc votum emisit, & coniungendo solutionem ad primum cum corpore articuli, dicit ante contractum matrimonium non vouisse absolute virginittatem: sed solum sub conditione, si Deo placeret. Quia hoc videbatur lege prohibitum Deuter. 7. eo, quod tempore legis, quoniam diuinus cultus per carnalem originem propagabatur, oportebat generationi insistere. Post matrimonium vero contractum, ante Angeli annunciationem, inquit, agnouisse hoc esse beneplacitum Deo, & tunc simul cum sponso absolutum votum virginittatis emisisse. Quæ doctrina difficultatem habet non parua, in seq. disput. tractandam. Ex illa vero infert D. Thom. in solut. ad 3. licuisse Virgini matrimonium contrahere, quia non absolute, sed sub conditione tantum virginittatem vouerat. In solutione vero ad 2. indicat perfectionem castitatis voto consecrata Deo, in B. Virgine initium sumpsisse. Quod quomodo intelligendum sit, iam explicauimus. In argumento tertio citat D. Tho. ex Paul. primæ ad Corinth. 5. verba illa, *Vouentibus castitatem, non solum nubere, sed etiam velle nubere damnabile est.* Quæ non intelligit D. Tho. dicta esse à Paulo, sed ex illo loco esse desumpta, quatenus ibi dicit, viduas illas, quæ primam fidem, id est, castitatis promissionem irritam fecerunt, & nubere volunt, habere damnationem: citantur autem ex Hieronymo verba illa, in capitul. vouenti. 17. qu. 1. quæ apud ipsum formaliter non reperiuntur. Quamuis eandem rem doceat, libro 1. contra Iovinian. columna 14. ubi dicit, *Virginibus consecratis Deo, non licere quod antea licebat, scilicet nubere.* Reperitur vero illa sententia apud August. lib. de bono viduitatis, cap. 9.

DISPUTATIO VI.

in tres sectiones distributa.

De virginittate Mariæ, quantum ad virtutem animi spectat.

Vamuis id, quod est in virginittate veluti materiale, ad corpus pertineat, forma tamen, & perfectio eius in animo residet,

& in voluntate seruandi integritatem, castitatemque consistit, vt latè D. Tho. docet, 2. 2. q. 152. Et licet verum sit virginittatem simpliciter non amitti per solum internum propositum coeundi, seu experiendi lidinem ex resolutione seminis prouenientem, donec in huiusmodi externum actum prodeat: multum tamen per eiusmodi propositum remittitur de perfectione, & integritate virtutis virginittatis, quæ in animo residet, & ideo ad hanc perfectionem pertinet, quædam perpetuitas, & quasi immobilitas in huiusmodi voluntate seruandi virginittatē. Inquirendum ergo superest, an sicut in corpore: ita etiam in anima habuerit Deipara summam, & integerrimam virginittatis perfectionem.

SECTIO I.

Primum B. Virgo semper habuerit propositum virginittatis seruandæ.

SVppono, non esse quæstionem de proposito illicito castitati contrario, nam fides, quæ docet nullum in Virgine fuisse peccatum, euidentissimè docet per huiusmodi propositum, aut desiderium, nunquam sui animi virginittatem violasse, aut minuisse. Est ergo quæstio de voluntate honesta, & licita, qualis in Virgine aliqua esse potest voluntas contrahendi, & consummandi matrimonium. Hæretici enim huius temporis dicunt B. Virginem ante filij conceptionem habuisse animum consummandi matrimonium, & ideo illud contraxisse, quamquam postea ex Dei reuelatione voluntatem mutauerit. Fundamentum eorum est, quia huiusmodi propositum nunquam coeundi, seclusa Dei dispensatione, esset contra illam legem naturæ, *Crescite, & multiplicamini.* Sed hoc fundamentum hæreticum est, perfectioni, & consilio virginittatis contrarium, quod docuit Paulus primæ ad Corinth. 7. & contra naturalem rationem, quæ lex illa neminem obligat ad contrahendum matrimonium, nisi in communis necessitatis articulo, extra quem, per se loquendo, consilium est, vt castitas coniugio præferatur.

Igitur omissa hæresis, apparens ratio dubitandi esse potest. Primum, quia Beata Virgo habuit voluntatem contrahendi matrimonium, & consequenter tradendi alteri dominium corporis sui, ergo necessesse est, vt habuerit etiam animum reddendi debitum coniugi petenti. Hoc enim, seruata iustitiæ lege, illud necessarium consequitur. Secundum, quia propositum Virginis semper esse debuit non solum licitum, sed etiam de meliori bono, quia semper, quod magis beneplacitum Deo esse intellexit, id optauit, ac proposuit, sed propositum virginittatis in ea lege non fuisset de meliori bono, quia eo tempore meliores erant nuptiæ, quam continentia, vt D. Tho. hic dicit. Quod præcipue verum videtur in illis sceminis, quæ erant de tribu Iuda propter spem Messiae, quod indicat Augustinus tom. 6. libr. de bono coniugali, capite 9. dicens, in illis primis temporibus debuisset sanctos viros vti coniugio propter Dei populum propagandum, ex quo Christus nasciturus erat. Idem, lib. 14. contra Faust. capite 13. tractans hæc verba ex Deuter. 25. *Malédictus qui non suscitauerit semen in Israel,* quæ tamen in vulgata editione non habentur. Vnde videtur etiam, nec licitum futurum fuisse tale propositum, quia femina illius temporis habebant speciale præceptum generationi vacandi, vt patet Exod. 23. *Non erit infæcunda, nec sterilis in terra tua,* & Deut. 7. *non erit apud se sterilis viriusque sexus.*

Dicendum nihilominus est, B. Virginem à principio vtus rationis habuisse absolutum, & firmum propositum seruandi perpetuam virginittatem. Hæc conclusionem insinuat. D. Thom. hic dum ait, B. D. Thomæ, Virginem, semper habuisse virginittatem in desiderio, non enim

enim loquitur de imperfecto desiderio, quod, *vellitas*, dici solet (hic enim actus non satis est ad perfectam virginitatem, cum de se non excludat contrariam voluntatem, neque est, cur attribuat Virginitatem hac imperfectione) est ergo sermo de voluntate deliberata, & efficaci amore castitatis, quod ex parte Virginis erat. Eandem sententiam docet Magist. in 4. d. 30. & ibi Bonavent. artic. 1. qu. 2. Scot. q. 2. art. 2. supplemen. Gab. qu. 1. artic. 2. post sextam conclus. Richardus articulo 2. quæstio. 1. Mai. quæst. 4. Durand. quæst. 2. Sotus q. 2. artic. 2. ad primum Abulen. Matth. primo, quæstio. 30. Henric. quod. 9. qu. 11. Albert. Mag. lib. de B. Maria. Hug. de S. Victo. libr. de perpetua virginitate Mariæ, cap. 1. quam ex Scriptura, & Patribus sequenti sectio. ostendam. Nunc ratione vtor. Primo, quia B. Virgini tribuendus est perfectissimus virtutis castitatis & virginitatis gradus, hic enim Dei matrem decebat, vt vniuersa Ecclesia, eiusque sancti Doctores sentiunt, præserim, quia post Christum futura erat perfectissimum exterioris, & interioris castitatis exemplar (vt elegantissimè tractat Ambros. lib. 2. de virgin. sed ad hanc perfectionem perinet perpetuum propositum seruandi virginitatem, ergo. Secundo, Beata Virgo ab infantia mota est ab Spiritu Sancto, vt quod melius, ac gratius Deo esset, id amaret, & quantum in ipsa est, perficeret, vt in superioribus visum est. Sed virginitas de se melior est, ac Deo gratior, teste Paulo primæ ad Corinth. 7. vbi rationes affert, quæ in Beatam Virginem aptissimè cadunt, scilicet, vt virgo semper cogitet, quæ domini sunt, vt tota sit Deo dicata, corpore, & spiritu, neque habeat cor diuisum, &c. Ergo credendum est, ex prædicta Spiritus Sancti motione semper Virginem hunc statum amauisse, & proposuisse.

Dicitur fortasse tempore non fuisse melius virginitatem seruare, quia licet secundum se melior sit virginitas: tamen eo tempore erat prohibita.

Propter hanc rationem quidam existimant Beatam Virginem, antequam specialia reuelatione cognosceret beneplacitum esse Deo, vt perpetuam virginitatem seruaret, nunquam concepissee absolutum propositum omnino abstinendi ab opere coniugali, sed solum habuisse desiderium conditionatum virginitatem seruandi, si Deo placitum esse cognosceret, & hanc esse putant mentem D. Thom. hic. Quod si interroges, quando incepit Beata Virgo cognoscere gratam esse Deo Virginitatem suam: nihil sanè certum, aut fundatum respondere possunt. Quocirca quamuis admitteremus, non potuisse Virginem habere hoc absolutum propositum absque reuelatione diuina, qua intelligeret, vel Deum cum illa dispensasse, ne obligaretur lege, quæ tunc omnes obligabat ad procreandum filios, vel ob alias causas se non teneri illa lege: nihilominus dicendum esset Beatam Virginem à principio habuisse hanc reuelationem, cum primum, scilicet potuit de suo statu, & castitate deliberare. Quia certum est ante annunciationem Angeli habuisse hoc absolutum propositum virginitatis, vt verba illa ostendunt. *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* quæ infra ponderabimus, ergo consequenter dicendum est, ante annunciationem Angeli habuisse illam reuelationem, si ad habendum licite illud propositum erat necessaria, ergo cum non sit maior ratio de vno tempore, quam de alio, magis etiam consequenter dicitur habuisse illam à principio, quam aliquo alio posteriori tempore, quia hoc spectat ad maiorem virginis perfectionem, nullaque est ratio, cur dubitemus, ita esse factum. Et confirmatur, quoniam alias, si lata erat lex ad generationem obligans, & Virgo aliquo tempore existimauit se obligari illa lege, oportuit, vt haberet propositum seruandi illam legem, sicut alias, & ita potius habuisset eo tempore animum generandi filios, quam ser-

Fr. Suarez, Tom. 26

uandi virginitatem. Vnde etiam dici posset, ex hac voluntate, & intentione contraxisse matrimonium, & in ea permansisse, donec postea voluntatem Dei intellexit. Hæc autem omnia multum derogant perfectioni virginitatis eius.

Dicendum verò vltius est, in lege veteri nullum fuisse præceptum, quod omnes, ac singulos obligaret ad generandum filios, quodue castitatem prohiberet. Quæ sententia aperte colligitur ex Hieronym. libr. primo contra Iovinianum, & ex alijs Patribus, quos statim referam. Et eam docuit Abulens. in Leui. capit. 30. qu. 32. & Sotus supra, & Medina hic. Et probatur primo, quia vel tale præceptum erat naturale, & hoc non, quia iam tunc erat genus humanum satis propagatum, & quamuis multi virginitatem seruarent, posset per alios tam genus humanum, quam Dei populus sufficienter conseruari, & augeri, vel erat hoc præceptum positium diuini illius legis proprium, & hoc non, quia nullum tale præceptum in tota lege inuenitur. Illa enim testimonia Exod. 23. & Deuter. 7. non continent præceptum, sed promissionem. Nam sicut Deus promittebat illi populo carnali, si legem seruaret, pluuiam temporibus suis, & fructus terræ, ita & filiorum procreationem spondebat. Vnde Deuter. 7. post illa verba. *Non eris in te sterilis viri, &que sexus*, additur, *neque in hominibus, neque in gregibus tuis*, non poterat autem præceptum pecoribus imponi. Omnia etiam præcedentia verba promissiones temporales continent. Denique in ipsismet verbis hoc contemplari licet, aliud enim est, non esse sterilem, aliud non abstinere à coniugio. Hoc posterius potest esse materia præcepti, quia est in hominis potestate: illud autem prius præcipi non poterat, cum non sit in hominis voluntate, sed sit vel naturale, vel speciale Dei beneficium. Vnde Exodi. 23. post illa verba. *Non eris in te infœcunda, nec sterilis*, subdit Deus, *Numerum dierum tuorum implebo*, vt intelligamus vtrumque esse diuini muneris promissionem. Et hæc etiam contraria ratione sterilitatem comminabatur Deus legis preuaricatoribus. Vnde quod interdum Patres citant dictum esse in veteri lege, *Maledictus sterilis, qui non facit semen in Israel*, vt videri potest in Hieron. Isai. 56. & August. 14. contra Faust. cap. vltimo, intelligendum est, vel à contrario sensu, vel quia Deuter. 25. frater qui nolebat uxorem fratris sui defuncti ducere ad suscitandum semen eius, quadam veluti infamia notabatur, nullum ergo est fundamentum ad asserendum huiusmodi præceptum. Et confirmatur, nam Isai. 56. *spadonibus*, id est, virginibus, & seruantibus castitatem, simulq; alia diuina præcepta custodientibus, promittit Deus, *nomen æternum, & locum insignem in domo sua*, vt August. & Hier. supra exponunt. Et Cyrill. lib. 5. in Isai. tom. 3. ergo virginitas non erat contra Dei præceptum, & voluntatem. Significatur etiam illo loco, (vt notauit Bernardus hom. 3. in Missus est) sterilitatem non esse ignominiosam apud Deum, quam inter homines illius populi, veluti in quodam opprobrium haberetur. Nec D. Tho. hoc loco aperte docuit fuisse in lege veteri hoc præceptum, quamuis in solutione ad primum habeat illa verba, *videbatur esse lege prohibitum non dare operam ad relinquendum semen super terram*. In quibus nihil simpliciter affirmat, sed dicit, ita apparere potuisse, quia hoc aliquo modo insinabatur, & statui illius legis, & promissionibus eius videbatur consentaneum. Vnde idem D. Tho. licet in 4. d. 30. quæstione 2. art. 1. ad primum eodem ferè modo loquatur, quo in præsentis distinctione tamen 33. art. 2. ad 2. aperte docet, post factam sufficientem humani generis propagationem, vel populi colentis Deum, non fuisse peccatum, qui in lege Moysi virginitatem seruaret, quia non ageret contra, sed supra præceptum.

Ex quibus vltius infero, non solum licuisse

Fr. 2

B. Vir

In lege veteri nullum præceptum fuit castitatem prohibens.

Hieronym. Abulens. Sotus. Medina.

Deuter. 7.

Exod. 23.

Hieronym. August. Deut. 25.

Augustin. Hieronym. Cyrill.

Bernard.

D. Thom.

D. Thom.

B. Virgini absque speciali reuelatione habere fir-
mum propositum, & absolutum seruandi virgini-
tatem, sed etiam hoc fuisse melius, & cōsultius. Pro-
batur quia quamuis fortasse in statu integræ naturæ
status continentia non esset melior, quia tunc actio-
nes (vt ita dicam) animales, & onera matrimonij, &
filiū nihil impediret spiritus perfectionem (vt
sentit D. Thom. 1. p. quæst. 98. artic. 2. ad 3.) tamen in
statu naturæ lapsæ, virginitas est ex suo genere me-
lior, & appetibilior secundum honestam rationem,
quia magis abstrahit hominem à sensibili amore, &
delectatione, & à terrenis curis, & sollicitudinibus,
ergo etiam in lege veteri, cum non esset specialis
prohibitio, hoc erat ex suo genere melius, & cō-
sultius, præsertim post illius populi sufficentem pro-
pagationem: ergo etiam in Beata Virgine hoc fuit
melius, & perfectius. Non enim refert, quod ipsa e-
rat veluti in statu integræ naturæ, & ideo absq̃ im-
pedimento spiritus videtur potuisse generationi
carnali incumbere, hoc (inquam) non obstat, quo
minus melius ei fuerit virginitatem seruare: tum
quia hoc ex se, & ex obiecto suo est melius, quamuis
fortasse Virgini propter speciale auxilium gratiæ
non esset necessarium. Sicut etiam non indigebat B.
Virgo afflictione, & maceratione carnis suæ, ad ca-
stitatem seruandam, & nihilominus certum est, v-
sam fuisse his corporis afflictionibus, vt pote de se
melioribus cæteris paribus, & statui naturæ lapsæ
magis cōsentaneis: tum etiam, quia quamuis fomi-
te careret, tamē corpus habebat corruptibile, quod
grauari poterat, & onerari corporis laboribus, & so-
licitudinibus. Et ex hac parte melius illi erat, etiam
ad perfectionem spiritus, status virginitatis. Ac de-
nique, quia licet ipsa fruere illo speciali privile-
gio: tamen fortasse non semper agnouit habere sese
illud, & ideo id semper statuit, quod per se melius
est homini fragili, & lapsæ naturæ subiecto. Et maxi-
mè respectu aliorum oportuit, vt eam iniret viuē-
dicationem, quæ secundum se melior est, sicut etiā
in Christo Domino, qui multo magis omni omite
carebat, vfu venisse conspiciamus. Vnde confirmat-
ur hæc veritas quia multi viri sanctissimi in illa le-
ge virginitatem, vt meliorem coluerunt, vt de Ie-
remia, Elia, & aliis testatur Ignatius epistola ad Phy-
ladelphenses, & de Elia Ambr. lib. 1. de virginib. in
prin. Quibus adiungit tres pueros Damasc. li. 4. c. 25.
vbi eleganter de Danielis corpore dicit, ita fuisse,
virginitate solidatum, vt bestiarum dentes illi insigi ne-
quiverint. Quod etiam notauit Hier. li. 1. contra Iou-
inian. qui in Prolog. super Ierem. illum virgini-
bus annumerat, & de Ioanne Baptista constat virgi-
nitatem seruasse: & tamen vir eximie sanctitatis, &
perfectionis à Iudæis est habitus. Quod etiam de Ia-
cobo fratre Domini notat Epiph. hæc. 30. dicens illo
tempore etiam Iudæos virginitatem magnificasse. Adde
ex Iosepho lib. 13. antiq. c. 8. & lib. 2. de bello Iudai-
co, Essenos in magna sanctitatis æstimatione inter
Iudæos fuisse, inter alia, eo quod perpetuam castita-
tem seruarent. Neque August. vnquam hoc nega-
uit, sed in libro de bono coniugali, c. 9. & lib. 14. con-
tra Faust. cap. vlt. dicit, illis primis temporibus ge-
neris humani debuisse sanctos vti necessario vfu nu-
ptiarum, propter Dei populum propagandum, per quem &
Saluator nasceretur, nunquam tamen dixit, non po-
tuisse esse cōsultius multis virginitatem seruare,
præsertim eo tempore, quo lex vetus iam senuerat,
& Dei populus satis propagatus erat, lib. autem 32.
contra Faust. c. 10. & li. de bono coniug. c. 22. indicat,
fuisse tunc præceptum, vt frater excitaret semē fra-
tris defuncti, tamen non necesse est intelligi de pro-
prio præcepto, cum nullum sit in lege, neque ita, vt
esset prohibitum à nuptiis abstinere, sed in eo casu, si
frater ducere volebat, cōsultius fortasse erat vxor-
em fratris accipere. Simpliciter ergo nihil obstat
potuit B. Virgini, quo minus semper efficacius vir-

Qui nam in
lege veteri
virginitatem
studiosi fue-
runt.

Ignat.
Ambr.
Damasc.

Hieronym.

Epiph.

Ioseph.

Augustin.

A ginitatem amauerit, & seruare proposuerit, quā-
villus hominum, solo Christo excepto.

Sed dicet tandem aliquis, potuisse Virginem for-
midare, ne virginitate sua aduentus Messia impedi-
retur, si fortasse mater eius ex ipsa generanda erat.
Sed non est, quod hoc timore à suo virginitatis pro-
posito arceretur: tum quia erat prudentissima, &
sapientissima: vnde non ignorabat sui muneris esse
id amare, & eligere, quod perfectius est, nec pro-
pterea diuinā prouidentiam, & promissionem im-
pediri posse, quia si aliquid aliud diuinitus ordina-
tum esset, facile erat Deo voluntatem eius mutare,
& aliud propositum inspirare: tum etiam, quia ex-
periebatur sese speciali Spiritus Sancti prouidentia
gubernari, in iis præsertim rebus, quæ ad perfectio-
nem, & sanctitatem pertinent, vnde non dubitabat,
quin ille virginitatis amor quo flagrabat, ab Spiritu
Sancto esset, & si quid aliud Deo magis placitum
foret, sperabat se ab illo fore instruendam & regen-
dam, sicut toto vitæ suæ tempore experta erat. De-
nique, cum esset in Scripturis versata, probè sciebat
Christum ex virgine esse nasciturum, ergo etiam
poterat formidare, ne amittendo virginitatem,
Christi originem impediret. Cum igitur esset humi-
lis, & prudēs nihil horum spectabat, sed in maiorem
perfectionem, quæ in virginitate posita est, incumbe-
bat. Nihil ergo fingi, inueniri potest, quod eam à
virginitatis proposito retardaret.

Et per hæc satis responsum est ad secundam ratio-
nem dubitandi in principio positam. Prima verò
soluetur commodius sectione sequenti, nunc solum
dicitur, propositum consummandi matrimonium
non esse de substantia illius, vt notū est ex c. sufficiat
27. qu. 1. Aug. lib. de bono coniugali. ca. 25. quomodo
autem non sit contra iustitiam, carere illo, dicitur
sect. & disp. sequent.

SECTIO II.

An B. Virgo propositum virginitatis seruande voto
firmauerit, & quo tempore.

Hæretici, qui propositum negant multo magis
reiiciunt omne votum, sed non est, quod cum
illis amplius contendamus. Ex catholicis verò tri-
bui solet hæc sententia Martino de Magistris, in li-
bro de temperantia, quæst. 5. de virginitate. Sed hic
author eo loco solum dicit Mariam decreuisse a-
pud se, siue voto, siue simplicis mentis definitione,
se perpetuò virginitatem seruaturam, vbi quamuis
alterum non definiat, neutrum tamen negat. Et in
sequentibus tam piè, & doctè loquitur de virgini-
tate Mariæ, vt potius affirmare videatur. Itaq̃ inter ca-
tholicos concertatio non est, quin B. Maria virgini-
tatem vouerit. Quod, quia statim probandum est a-
gēdo de tempore, in quo votum emisit, nunc vt cer-
tum supponatur. Tota ergo controuersia est quan-
do emisit hoc votum.

Prima sententia est emisisse illud post contractū
matrimonium cum Ioseph, simulq̃ cum illo, & non
antea. Ita opinatur Sot. in 4. d. 30. q. 2. artic. 2. ad pri-
mum, & ibi Durand. q. 2. rem dubiam relinquit. Ci-
tatur etiam Abulens. Marth. 1. q. 30. Fundamentum
est. Primum, quia tale votum ante matrimonium
emissum impediret illud saltem ne licitè contrahi
posset, quia vt dicitur, 27. quæ 1. Vuentibus virginita-
tem, non solum nubere, sed etiam velle nubere damna-
bile est. Vnde Hieron. lib. de scriptoribus Ecclesiasticis in
Tiberiano eum reprehendit, quod, vt canis reuerfus ad
vomitum, filiam deosam Christi virginem, matrimonio
copulauit. Confirmari potest, quia illud votum eo tē-
pore non fuisset de meliori bono. Sed hæc confirma-
tio nullam vim habet, vt ex dictis sectione præce-
denti patebit.

Secunda sententia distinguit inter absolutum, &
6075

Obiectio

Responsio

August.

Martin. de
Mag.Sotus.
Durand.
Abulens.

Hieronym.